

Hippokratova jedenáctka...

19. 12. 2013

Minulý díl se v Rajském plynu poprvé objevila zmínka o existenci českého medicínského fotbalového týmu. Svůj věhlas si vydobyl při historicky prvním startu na MS lékařů ve fotbale, které se v roce 2013 konalo v maďarské Budapešti. Zde Češi jako nováčkové, tedy outsideri, narazili na ostřílené týmy z Německa, Švédska a Jižní Korey. Co by člověk bral na začátku jako čiré bláznovství, totiž že se naši squadře podaří postup z náročné skupiny, se po prvních kvalifikačních zápasech přetavilo v holý fakt. Zajímavá je také skutečnost, že se hráči českých barev před vlastním mistrovstvím dlouho nesehrávali. V rámci příprav absolvovali jen tři zkušební zápasy, jeden s výběrem italských lékařů, které jsme na domácí půdě udolali výsledkem 3:1. To v ostatních reprezentacích fungovaly několikadenní až týdenní přípravné kempy, kde se o „budování“ týmu a jeho taktiku starali profesionální trenéři. Proto naše ambice nemohly být a ani nebyly postaveny na vzdušných zámčích. Jednoduše parta à la čeští pohodáři - to byla základní charakteristika českého týmu. Úvodní ceremoniál, to byla pompéznost. Během galavečera bylo k vidění úvodní organizátorské slovo, představování zástupců jednotlivých týmů formou přednášek a skvěle sestříhaných, vtipných spotů, gastronomické menu vyhlášené maďarské kuchyně a impozantní rozlosování týmů do základních skupin. Na všechny reprezentanty dolehl pocit výjimečnosti dané chvíle, který se měnil ve směsici dobré nálady a mezinárodní družby. Každý tým odrážel něco z národních povah - Brazilci se vlnili v rytmu nekonečné samby, jako přehnaně zdvořilí a disciplinovaní vystupovali Jihokorejci, trošku neohrabaní a téměř stále s hladinkou alkoholu brázdili hotelové chodby Rusové, břitký anglický humor jsme ochutnali v kuloárech s reprezentanty Commonwealthu. O naší národní povaze se zde rozepisovat nebudu, ale Čechy jsme v sobě nezapřeli. Samostatnou kapitolou byly naše ranní taktické sedánky. Panovala na nich na rozdíl od sousedních brífinkroomů uvolněná atmosféra. Kromě základní a alternující jedenáctky, kterou nám na každý zápas představil náš šéftrenér, kdysi nadějný hráč pražské Bohemky prof. MUDr. Miloš Adamec, CSc., jsme se na židlích společenského sálu dokázali pobavit a namotivovat hlavně díky verbálním vystoupením některých ostřílených matadorů našeho týmu. Nebýt Pepy Bolena, Vládi Richtera, Pepy Bartoše a Radovana Žižky, kde by byla naše mentální síla, jednota a posilující pocit dobré party kluků z českých nemocnic. Překvapení od Čechů, nováčků na turnaji, bylo velké. Vždyť do finále, na které si dělali zálusk mnohem fotbalovější země s mnohonásobně širší hráčskou základnou, postoupil kromě profesorsky hrajících Němců právě tým s

českým lvíčkem na prsou. Rozhodlo se vlastně až na penalty, kdy se štěstěna nakonec přiklonila na stranu našich geografických sousedů, a pohár vítězů tedy putoval za kopečky do Německa. Příští rok v Brazílii, kam se naše výprava chystá, už za podobné outsidersy turnaje zřejmě nebudeme. Navíc obhajoba stříbrných medailí je pro každého z nás zavazující. Pokud se ale budeme řídit heslem našeho reprezentačního manažera a velkého fotbalového fanouška MUDr. Martina Engela, turnaj si užijeme a budeme se rvát opět o postup a o českou věc. Ta slova jsou: „Klucí, hlavní je se z toho nepodělat...“

Hippokratova jedenáctka - úvodník

23. 10. 2013

Česko je malá země s obrovským potenciálem. Tím nemám na mysli výši HDP, zásoby strategických surovin ani centrální polohu na starém kontinentu. Bohatství Česka je v samotných jeho obyvatelích. V lidech, jejich netradičních invencích, myšlení, schopnosti improvizovat a dokázat plodit výsledky a sklízet úspěch bez ohledu na nedokonalost vstupních podmínek prostředí. Projevuje se to v mnoha společenských disciplínách napříč jejich celým spektrem. Češi dosáhli světového uznání v mnoha oblastech, jako je hudba, základní i aplikovaný výzkum, architektura, sport nebo literatura. Na zemi s tak malou rozlohou a počtem obyvatel nepřevyšujícím čísla z velkých světových metropolí je to úctyhodné. Těžko říci, kde se podobné české úspěchy rodí. Snad vycházejí z pocitu nepatrné velikosti na světové politické mapě, snad za to může jiný pocit, pocit historické ublíženosti za některé políčky mocných států v průběhu dějin. Každopádně je český člověk chronicky zvyklý spoléhat hlavně sám na sebe.

Na podobnou notu se dá zahrát v situaci, kdy jste jako největší lékařská organizace v zemi (Česká lékařská komora) vyzváni k účasti na tradičním fotbalovém mistrovství světa lékařských týmů coby úplný nováček.

Mimo Českou republiku byly do skupiny nových týmů vybrány ještě Rusko, Bělorusko a Ukrajina, země s úplně jinak početnou odbornou základnou. Opět se nabízela paralela s Davidem a Goliášem, která se nám později dostala pod kůži, stejně jako přicházely prvotní zkušenosti a nutno sdělit i nadprůměrně pozitivní výsledky z úvodních zápasových konfrontací. Ale o tom později. Náš tým se vyvíjel jako živý organismus. Nejprve bylo nutno najít dostatečný počet hráčů (proliferace), následně je bylo potřeba rozdělit do jednotlivých fotbalových postí (organogeneze) a postupně zkoušet a testovat herní systém (postuterinní adaptace). Úkol hlavního kontrolora kvality, fotbalového „sládka“, či chcete-li našeho „otce Klapzuby“ připadl prof. MUDr. Miloši Adamcovi, CSc., který se mimo úctyhodný

akademický profil ukázal jako bývalý špičkový fotbalista působící například i v brance legendární pražské Bohemky. Představovat další důležitou postavu reprezentační výpravy je asi zbytečné, nebyl jí nikdo jiný než předseda Lékařského odborového klubu MUDr. Martin Engel, také vášnivý fanoušek a fotbalista. Klobouk dolů i před ním, neboť všechny starosti spojené s naším pobytem na turnaji putovaly za ním. Navíc v zemi, kde jazyk je nahodilou kombinací slabik okořeněnou četnými přehláskami. A i díky jeho práci se „zbytek týmu“, samotní hráči, mohl soustředit výhradně na fotbal.

A tak tým, jehož původní ambicí bylo neudělat napoprvé výsledkovou ostudu, projel turnajem spanilou jízdou a sklonil se až ve finále před jediným týmem. Ale to se dozvíte zase v dalším díle Hippokratovy jedenáctky.

